B.D. 168

PARATGE TARRAGONÍ

PORTANVEU DE LA DELEGACIÓ A TARRAGONA DE LA SOCIETAT CATALANA DE GENEALOGIA, HERÀLDICA I SIGIL.LOGRAFIA

7

desembre 1989

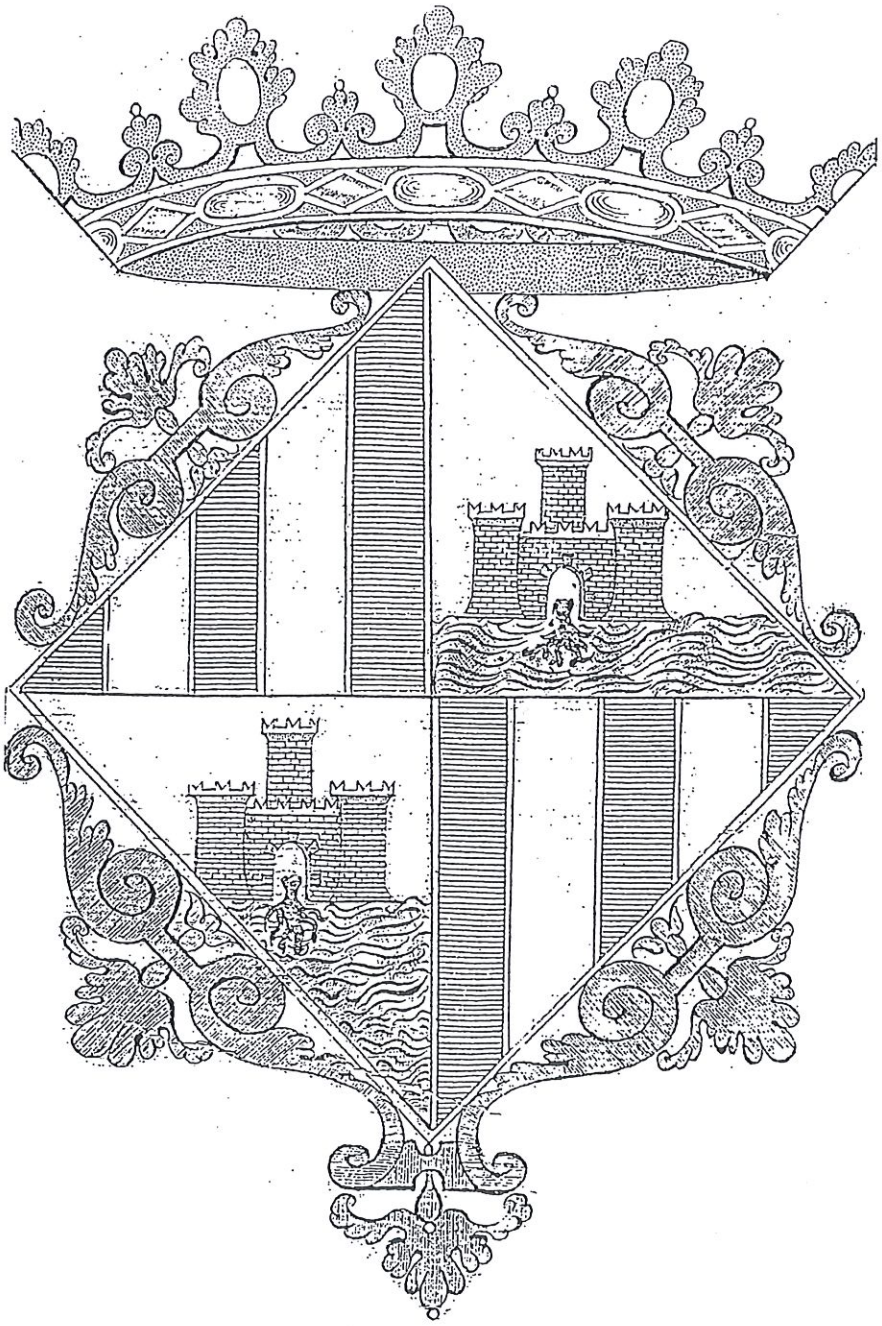

S U M A R I

. EDITORIAL: ESTADA A L'ALGUER 3

. L'ESCUT DE L'ALGUER 4

. LA CORRECTA INTERPRETACIÓ DE L'ESCUT DE PERE III 9

. FONS ARXIVÍSTICS ALGUERENCS 10

. COGNOMS CATALANS: FIGUERA.. 12

. TERTÚLIA AL VOLTANT DELS COGNOMS CATALANS (TRANSCRIPCIÓ DEL PROGRAMA "SENYALS") ... 15

CONSELL DE REDACCIÓ :
Manel Güell i Junkert
Jordi Rovira i Soriano

AGRAÏMENTS :
Josep Mª Güell
Josefina Morales
Armand de Fluvià
Pere Puigderajols

SOCIETAT CATALANA DE GENEALOGIA, HERALDICA I SIGIL.LOGRAFIA (SCGHS)

Apartat de Correus 2830
08.080 - BARCELONA

Delegació a Tarragona :
P.O. BOX 252

PUBLICACIÓ GRATUÏTA PER A SOCIS I ORGANISMES

N O T A : "PARATGE TARRAGONÍ" no s'identifica necessàriament amb les tàsis, tendències i opinions que adopten els col.laboradors i en cas contrari es reserva el dret d'especificar-ho de la manera que consideri més adient.

Per la seva col.laboració en l'edició de la revista fem arribar el nostre agraïment a

Diputació de Tarragona
TARRAGONA

ESTADA A L'ALGUER

La setmana del 9 al 15 de desembre els membres del consell de redacció d'aquesta publicació, pogueren gaudir d'una agradable estada a la ciutat més oriental de parla catalana, l'Alguer. Aquesta ciutat, té vincles històrics amb Tarragona, ja que foren molts els tarragonins que l'anaren a poblar, ara fa alguns segles. Junt amb Orleans, Avinyó i Klagenfurt, és ciutat agermanada.

El marc de les JORNADES UNIVERSITARIES CATALANES que s'hi desenvolupà aquells dies, fou l'idoni per treballar per la llengüa catalana i disfrutar a l'ensems de la gran bellesa, sobre tot en un marc històric, que ofereix la ciutat.

Com es podrà veure en el decurs d'aquest número, es va estalviar el temps d'on es va poder, per aprofitar l'oportunitat d'escriure quelcom sobre l'Alguer. La polèmica sobre l'escut de la ciutat, ha donat peu per decidir-nos a escriure dos articles, un dels quals fa notar una important puntualització que no es podrà passar per alt d'ara en endevant, quan es tracti el tema. Així mateix, n'oferim un altre, a manera de vissió panoràmica, dels arxius de la ciutat i els fons que contenen.

Les dades per a aquests articles ens haurien estat difícils d'aconseguir en poc temps de no haver estat l'estimable col.laboració d'alguns personatges de la vida cultural de l'Alguer. La seva aportació desinteressada no la podem passar per alt. Volem destacar el nostre més sincer agraïment, no solament pel servei i l'atenció que ens dedicaren, sinó també per l'amabilitat, tracte agradable i consideració que d'ells vam rebre.

Agraïm, en especial, la col.laboració que ens prestaren : LA FUNDACIÓ ATENEU i L'OBRA CULTURAL DE L'ALGUER, i concretament, en Pere Lluís Alvau, Jaume Deppero, Antoni Martinelli i els arxivers de l'ARCHIVIO STORICO COMUNALE I L'ARCHIVIO DE LA CURIA EPISCOPALE DE ALGUERO.

No podem tancar aquest capítol d'agraïments sense esmentar les veritables ànimes promotores d'aquest nou retrobament : Josep Mª Solé i Ernest Vallhonrat, que des del Casino de Tarragona mantenen viu l'esperit de l'agermanament entre les dues ciutats.

CATALUNYA DE GENEALOGIA HERALDICA I SIGIL·LOGRAFIA

(R-424)

L'ESCUT DE L'ALGUER

Com es pot llegir a l'Editorial, els membres del consell de redacció de PARATGE TARRAGONí assistiren a les "Jornades Universitàries Catalanes" que es celebraren a la ciutat de l'Alguer del 10 al 15 de desembre . L'estada, fou aprofitada per investigar una informació heràldica que ara ens ha permés d'elaborar el present article.

L'illa que avui coneixem com Sardenya té els seus origens onomàstics en el mot *'Sardínnia'*, o sigui, sardina (s'en pescaven moltes a la costa de l'illa), i en concret el de la ciutat de l'Alguer, vé *d'alga'*, per la quantitat d'aquesta planta marina que les ones depositen, insistents, en les seves platges.

Els vincles històrics entre l'Alguer i Tarragona es remunten a l'època de l'expansió catalana per la Mediterrània. Aleshores entre els primers nous pobladors consta l'existència d'un nodrit grup de persones procedents de la Ciutat i Camp de Tarragona. Evidentment les relacions comercials i humanes, degueren tenir continuitat en l'edat mitja i època moderna, fins arribar al moment del redescobriment mutu de la mà d'un personatge singular provinent també de terres tarragonines, Eduard Toda i Güell. Ja als nostres temps, al final de la dècada dels 60 s'encetava l'agermanament entre les ciutats de Tarragona i l'Alguer i un alguerès excepcional Pasqual Scanu escrivia el llibre "Els vincles entre Tarragona i l'Alguer".

L'Alguer no té legalitzat, actualment, cap escut, però històricament se n'hi coneixen tres, dos de l'època del domini català i el dels Savoia.

El 24 de juny de 1355, pocs anys després de la conquesta de l'illa, Pere III el Cerimoniós expedí un escrit pel qual atorgava un escut a l'Alguer és l'escut heràldic més antic de la ciutat, el primer.

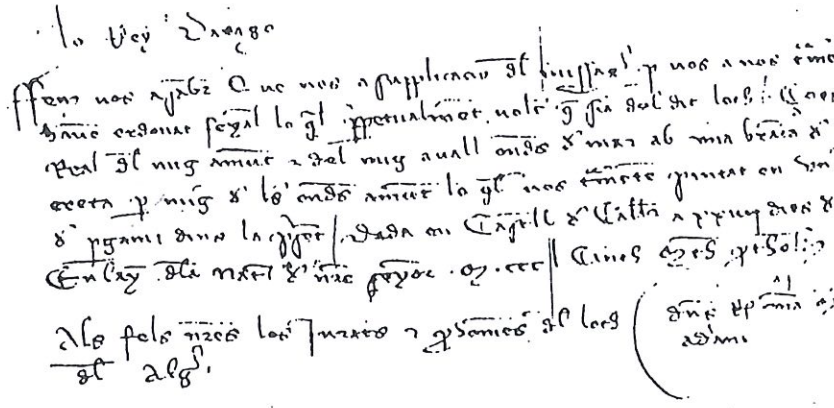

La transcripció d'aquest important document és la següent :

" Lo rey d'Aragó
Fem vos a saber que nós, a supplicació del missatge per vós a nós tramès, vós/havem ordonat senyal, lo qual perpetualment volem que sia del dit lloch ; ço és, senyal/real del mig amunt, e del mig avall ondes de mar ab una branca de coral,/ereta per mig de les ondes amunt, lo qual vos trametem pintat en un troz/de pergamí dins la present, Dada en Castell de Caller a XXIIII dies de juny/en l'any de la Nativitat de nostre Senyor MCCCL cinch, Matheus protonotarius,
Dominus rex mandavit Matheu Adriani,

Als fels nostres los jurats e prohòmens del lloch/del Alguer, "

A la cinquena línia podem llegir que els adjuntaven l'escut pintat en un pergamí. Malauradament, aquesta reproducció no s'ha trobat, i els estudiosos han hagut d'arribar a una conclusió a partir de la descripció (com tindrem ocasió de veure en l'article que segueix a continuació, aquesta interpretació no és del tot correcta)

Sembla que es tracta d'un escut truncat, 1r. d'or quatre pals de gules (".,,*ço és, senyal real del mig amunt*,,."), 2n d'atzur una branca de corall de gules carregada de tres faixes ondades d'argent.

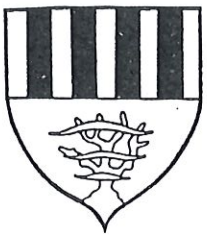

Però més tard, a principis del segle XV, apareix un nou escut.

En cartes de pagament del 1414,apareixen petits segells (petits com pugui ser-ho una ungla) de lacre vermell, amb un escut bastant diferent, encara que d'indubtable origen català.

L'escut és quarterat 1r. i 4t. tres pals i 2n. i 3r. un castell timbrat d'un coronell i sostingut sobre ones, amb una branca de corall invertida a la porta.

Les colors són,presumiblement: d'or i els pals de gules en el 1r. i 4t. quarter i d'argent, de gules el corall i d'atzur les ones en el 2n. i 3r. quarter.

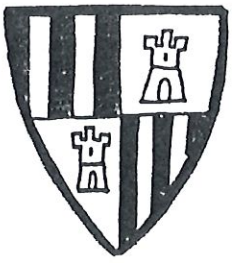

Existeixen variants d'aquest darrer escut, una és la que reproduïm a la portada. és una reproducció moderna, però hi advertim un detall curiós en la branca de corall : està representada a l'inrevés.

De 1610 és l'escut ovalat, que vam dibuixar de la llosa exposada a l'entrada de l'Archivio Storico Comunale i que pot veure's a continuació . És quarterat en sautor, 1r. i 4t. palat de dotze peces (se sobreenten d'or i de gules) i 2n. i 3r. (d'argent...) un castell embanderolat.

A la part de baix de la llosa hi ha una llegenda que diu :

" HOC OPUS FACTUM FVIT
EXISTENTIBUS CONCILIARIIS
MAGNIFICIS DÑIS IVLIANO
DE ABELLA DOMICELLO: SIMONE
OLIVES . JACOBO BUSQUETS .
IOANE IVLIANOS & SOLER . ET
VIRGILIO GALLO . A^NO ANATI
VITATE DOMINI DCX AGVER II"

D'aquest període són també els escuts cironats que porten pals (se sobrenten que aquests són els pals de gules sobre d'or del Casal de Barcelona En altres ordres de pagament de 1414 hem trobat segells de lacre vermell amb escuts de tres pals.

I, esculpit a una urna funerària de l'Església de Sant Francesc, un amb cinc pals.

Al segle XVIII Sardenya era un regne senyorejat per la casa dels Savoia En data 15 de gener de 1767, el rei Carles Manuel III de Savoia atorgà un nou escut a la ciutat de l'Alguer. El document diu (segons la transcripció del filòleg Josep Granados) :

"Nos Carles Emmanuel,

Per la gràcia de Déu Rei de Sardenya, de Xipre i de Jerusalem, Duc de Savoia, de Montferrat, de l'augusta... dels Cablasi Gebenesos (en realitat és Chablais i del Genevés) *i de Placència, Princep del Piamont i d'Unèlia,* (e.r. Oneglia) *Marqués dels Salutiars d'Itàlia* (e.r. Marqués de Saluzzo)... *Cabdill* (e.r. Comte) *de Moriana, de Gènova* (e.r. Ginebre)... *d'Alexandria,* (e.r. Alessandria),... *Baró de... i de Sant Ignasi, Senyor de... de Lomellina, de Pal.li Sicida, Rei i Príncep de l'Imperi Romà* (e.r. 'Príncep del Sant Imperi Romà) *i del mateix...* (Vicari Perpètu) *a Itàlia.*

Quan començàrem a augmentar els assumptes... del regne de Sardenya.... que reuneix riquesa en gran quantitat, no sols a la terra sinó també al mar, entre les altres terres coralines... (que dóna) el més gran guany en les disciplines i tècniques florals, i en conseqüència floreix amb òptimes institucions, i les gents de fora ho senten a dir i ho pregonen, i els mateixos de Sardenya se n'adonen i ho reconeixen. Doncs bé, com sigui que entre totes les altres ciutats d'aquest regne, la de l'Alguer sigui singular a causa d'una més gran conveniència del lloc per al comerç de productes i la nostra beneficència obtingui guanys en aquest important afer i reconegui que n'ha de rebre encara més grans de dia en dia, suplicant també demana de Nos que mirem d'augmentar tants beneficis, i com que volem que augmenti en honors arreu d'igual manera i que sigui lícit atorgar a les restants ciutats els propis antics emblemes sobreafegits a les insígnies de la Nostra Casa Reial, Nos, doncs, la ciutat... en temps de pau i guerra, ja que ella és igualment important que l'episcopat, és noble de prefectura, la seu ... de ciutadans de provada fidelitat i complaença i està de tal manera edificada per a repel.lir tota cosa estranya amb el mantellet, que amb raó pot ésser anomenada "baluart" de les altres de Sardenya.

Nos, benèvols, tenim el poder de permetre-us amb la més gran potestat i a més, coneixedors i deliberats -havent reunit els més nobles al consell, segons la llei- concedim que, a aquesta ciutat, certament, hi hagi el dret lícit d'afegir les reials insígnies de la Nostra Augusta Casa als seus vells emblemes i de portar-les afegides. Naturalment, que a la part superior de l'escut, ornada de porpra, hi hagi una creu d'argent, la qual és la nostra reial insígnia, i al reial peu, sobre del petit broquer, també d'argent, que tingui una penya, sore la qual neixi una branca de coral vermella ... una corona s'imposi, que l'ornament d'unes branques, de tal faiçó que sigui digna de dolçor d'igual manera que totes les coses allà pintades segons el ritu per l'art del pintor atreguin les mirades a causa dels seus colors. I que sigui lícit que aquesta arma o insígnia de la nostra pròpia

gent, la qual ha de ser posada en l'antic emblema dels Algueresos de la manera que s'ha prescrit per tots els temps venidors a la ciutat de l'Alguer, que a ella... (sigui obligat) portar-la en temps de guerres, en jocs públics, en certàmens... en guerres i combats, a les armes dels anells , al segell, als tapissos, vasos, mobles i edificis de qualsevol mena, i a més en els escrits que siguin consignats de col.locar, configurar , pintar o grabar públicament segons la llei, de manera que els emblemes nacionals que els han estat concedits puguin ésser legítims.

Aquestes coses, que han estat determinades per Nos a fi de realçar el mèrit de la divina ciutat de l'Alguer, que aquestes davant el Rei, i el que regeix la Reial Cancelleria, i els Senadors, jutges al reial auditori Calarità, i el Procurador del nostre erari pùblic i tresor, i els restants de la magistratura, i davant qualsevol persona que exerceixi un altre càrrec públic, en resum, que tothom al Nostre Imperi es mantingui subjecte a obser var-les. I si algú certament les desobeís, que se li posi una multa estimada en mil monedes de Sardenya cap al nostre erari.

Per a això Nos, Rei, manem expedir aquests documents sense cap pagament, el qual s'ha de fer la impressió del segell o de qualsevol altre títol al nostre erari, i manen consignar la seva existència a les actes, a la valoració dels escribes, per a la perpètua memòria de l'assumpte.

Donat en (data d'una celebració) el dia quinze del mes de gener , en l'any de la nativitat del Senyor mil set-cents seixanta-set . I en l'any trentavuitè del nostre regnat,

C. Emmanuel (sis signatures més)
P. Siretti, Secretari "

Aquest escut difereix principalment del primer (el de 1355) en què la part de dalt canvia els pals catalans per la creu plena d'argent sobre gules dels Savoia. Altres diferències, menys importants són el fons d'argent de la part d'abaix i la branca de corall, que apareix sumada a unes penyes. També s'afegeix un nou acompanyament : les palmes i la corona comtal

És un escut truncat, d'argent un mont de penyes al natural sumat d'una branca de corall de gules; el cap de Savoia.

LA CORRECTA INTERPRETACIÓ DE L'ESCUT DE PERE III

La polèmica que hi ha a l'Alguer sobre la qüestió de l'escut de la ciutat ja fa anys que dura i encara avui és latent.

Políticament la tria entre els tres escuts es redueix a dos tendències. Una majoria d'algueresos refusa, unànimament, l'escut italià dels Savoia, però l'aparell estatal és contrari a aquest parè.

Així, quan pocs anys després de la II Guerra Mundial el govern volgué regularitzar la situació dels dels emblemes municipals, l'Alguer no tramità cap gestió en aquest sentit, diexant la qüestió 'penjada'. Això fou conseqüència de la intransigència de les autoritats locals italianes.

La polèmica surgeix a cada moment. Fa poc, una iniciativa de l'Obra Cultural de l'Alguer, volgué dotar els carrer de nous rètols de numeració. Es pensava emprar rajolets blanques amb el número en negre i sota, en petit, l'escut més antic de la ciutat,el que atorgà Pere III Altre cop apareixeren divergències per la part estatal, que àdhuc arribaren a denunciar una presumpta illegalitat en l'adopció d'aquell escut. Afortunadament, la iniciativa fou recolzada per un número suficient de regidors i feu possible que avui es pugui veure l'esmentat escut català en tots els carrer de l'Alguer.

No hi hagué tanta sort més recentment, quan començar a gestar-se el projecte d'aquestes Jornades Universitàries Catalanes. Calia elegir algún dels escuts perque figurés en els rétols i la propaganda de les Jornades, però no fou possible un acord. La discusió fou entre els dos escuts d'origen català i al no poder arribar a una entesa, s'adoptà una solució salomònica : triar l'escut italià dels Savoia.

Aquesta manca d'entesa és veritablement lamentable, i en aquestes circumstàncies no resulta gens convenient que a la qüestió dels tres escuts en discòrdia s'hi afegisin inoportunes puntualitzacions. Però en honor a la rigurositat científica que procurem mantenir sempre a l'SCGHS, ens veiem en l'obligació moral de fer-ho. és una incorrecció que, des d'un punt de vista heràldic, cal advertir i que no pretén, ni molt menys, augmentar la controvèrsia.

Es tracte del primer escut que va ostentar la ciutat, el que atorgà Pere III el Cerimoniós. Com ens feu notar la primera autoritat en Heràldica del país, el President de l'SCGHS Armand de Fluvià, la interpretació que se li ha donat no és la correcta, i llegint el text original de l'atorgament, hom pot adonarse'n desseguida.

El text diu : *"ço és, senyal real del mig* (de l'escut) *amunt , e del mig avall, ondes de mar ab una branca de coral, ereta per mig de les ondes amunt..."*.

'Per mig de les ondes amunt' no vol dir sinó que el corall sobresurt (de les ondes), en cap cas que s'hi superposa...

L'adeqüat blasonament de l'escut és, doncs : D'argent una branca de corall de gules, ixent de la superior d'unes faixes ondades d'atzur.

Tanmateix, la representació gràfica que li correspón és aquesta :

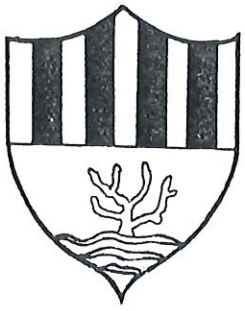

FONTS ARXIVISTIQUES ALGUERESES

La nostra estada a l'Alguer, ens proporcionà l'oportunitat d'investigar sobre els arxius i els fons documentals que hi rauen. La manca de temps impedí ampliar l'article, de manera que ens podem contentar amb una visió general i suscinta però a la vegada útil, i el què és més important, actualitzada.

F O N S A L G U E R E N C S

Els arxius de l'Alguer observen la dualitat civil-eclesiàstica pròpia a Catalunya (i a arreu d'Europa)

A l'Alguer hi ha dos arxius principals : el civil " L'ARCHIVIO STORICO COMUNALE" (Arxiu Municipal) i l'eclesiàstic "ARCHIVIO DE LA CURIA EPISCOLALE DE L'ALGUERO" (Arxiu Diocesà).

En el primer, més important per als historiadors, s'hi poden consultar:

- 130 pergamins (trasllats i originals) dels segles XIV i XV.
- Frumentàries (de 'froment', blat, abastiment, queviure), dels segles XV a XVII
- Verbals (Actes), també dels segles XV al XVII.
- Códex (Llibres blancs) segles XV a XVI.

L'Arxiu no està inventariat, però a grans trets és això el que s'hi pot trobar.

En el mateix edifici s'hi troba la Biblioteca (que ha d'anar a part, en un edifici que està en fase de construcció) on són abundosos els llibres de Tarragona i d'altres ciutats catalanes.

Pel que fa a l'Arxiu de la Cúria Episcopal, serem més esplícits, ja que constitueix la font documental més apreciada pels genealogistes.

La Diòcesi de l'Alguer fou creada el 16 de novembre de 1503 *(Rev. ALGUER any 2, núm. 6)*, i per això la documentació anterior és gairebé inexistent. Malgrat tot, no li manca res que no tingui una Rectoria de Catalunya.

Es composa de vàries seccions : Administrativa, Demogràfica, Patrimonial, Sacerdotal, Visites Pastorals, etc. Dins la secció demogràfica, la que més ens interessa, estan el que ells anomenen *"quinqui libri"* :

1) - Baptismes, des de 1545.
2) - Matrimonis, des de 1589.
3) - òbits, des de 1677.
(En aquests llibres hi han, però, algunas llacunes, sense que siguin gaire importants)
4) - *'Lecreseme'* (Confirmacions)
5) - Llibre d'Ànimes (Compliment Pasqual, Estat d'Ànimes, etc). Aquest en concret, no hi és, s'ha perdut, cosa que dona peu a considerar que el terme de *"quinqui libri"* s'hauria de canviar, com ens feu observar l'arxiver, per *"quatri libri"*.

La resta de documentació d'importància es podria resumir en quatre punts :

A) TESTAMENTS i INVENTARIS, aplegats en dos volums sense ordre cronològic, però datats entre els segles XVI al XVIII (en català i llatí).
Encara que pugui semblar fútil, cal destacar les moltes i variades signatures i improntes notarials, de traç visible, nítid i molt bonic (un estudiós d'aquesta especialitat concreta no pot deixar de consultar aquests llibres). El mateix podria dir-se de les filigranes dels papers.

B) CENSALS, que venen en 22 volums (d'un llom d'uns 8 cms. aproximadament). Estan indexats i, barrejats, s'hi pot trobar alguna venda, àpoca o àdhuc testaments.
Van des del 1425,el més antic (encara que en la ràpida consulta que ferem no trobarem document anterior al 1500), a 1812, anys en què suposem entrarien els notaris civils a desenvolupar la funció "d'acte publici".
Estan escrits en llatí o català, però suposem que els més moderns ho es taran en castellà.

C) LLISTA DE LA COBRANZA DE RENTAS DEL ECONOMATO, CASAS NUEVAS..., o si gui, Capbreus, Cadastres, etc.
Contarem fins a 5 volums, on figuren llistats detallats dels pagadors, d'any en any (en castellà) :

I - fins 1611
II - fins 1657
III - fins 1691
IV - fins 1720
V - fins 1740

D) CARTERIA, 33 volums relligats en enquadernació blava,entre els quals s'hi poden veure (escrits en llatí o català) :

- *'letera'*, *'pezza'* (cartes, espistolaris), reals i de vi rreis (còpies i originals indexats) o particulars (per indexar).
- Causes
- *'Pregoni'*
- *'Varia scritura'*
- Altres.

No s'ha publicat cap inventari, encara que està parcialment fet i la se va publicació en curs.

Ambdós arxius algueresos són molt recents, l'eclesiàstic, en concret, només fa dos anys que funciona.

Quant a l'Alguer,amb aquesta visió esquemàtica hom pot fer-se'n una idea Encara, però, queden altres fons importants a Sàsser (a 40 Qms de l'Alguer) capital del districte jurídic, per la qual cosa suposem que és allí on guar den el gruix de la documentació notarial (civil). Després queda Càller, que com a capital de l'illa (de l'autonomia, del Consell Insular, etc) està dotada d'un arxiu important, encara que més a mida de Sardenya en general que de la ciutat sola de l'Alguer.

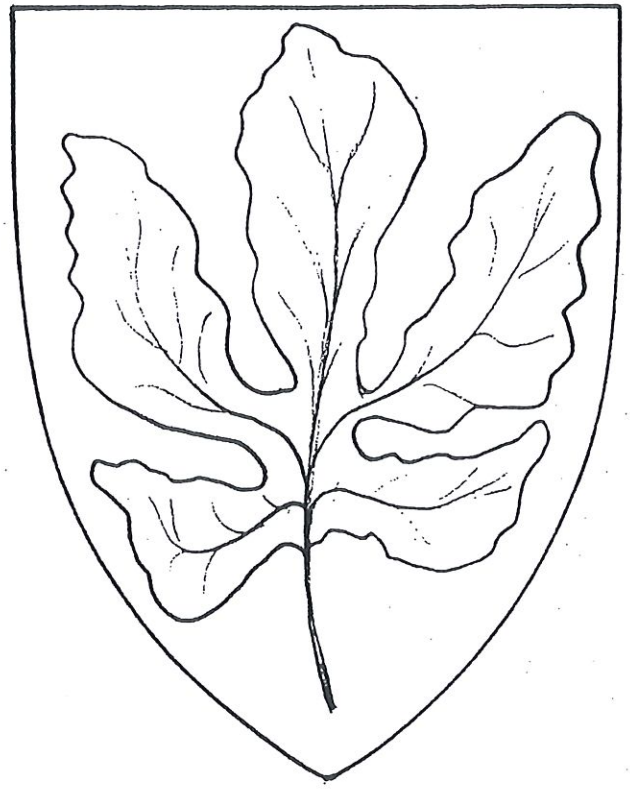

FIGUERA

Armes :

En camper d'or, una fulla de figuera de sinople.

Etimologia :

Nom d'arbre. Del llatí *ficaria*,
Documentat el 962 com a 'Ficarias' i el 1.196 'Figera'.
Són diminutius : 'Figueró', 'Figuerola' i 'Figarola', i els plurals : 'Figueres' i 'Figueras'.
Sembla que hi ha altres definicions i que també equival a Tàpia o Tapioles, paret feta amb motlle, normalment de fang.
Una lletre del Papa Benet VI a l'Abat de Sant Pere de Rodes, amb data 974, parla de *"Tapioles quas vocat Figarias"* (Tapioles que se'n diu Figueres), equivalència que també es fa en un document de l'any 990. Aquesta 'Figuerias' és avui Figueres ciutat.
L'arrel llatina *'Fig'* amb el sufix *'arias'* dóna idea de col.lectivitat. Procedeix de la indoeuropea que sembla indicar 'sòlid', o capaç de fer-se sòlid, compacte, macís; i en deriven les paraules *'fing-ere, fig-ules, figura, fic-tor, fic-tilis'*, totes elles referents a coses de fang. Així, les parets de tàpia, prengueren el nom de figueres, figueroles i fígols. I cal creure que la ciutat fou en el seu començament un entreviroll de parets d'adob.

Història Documentada :

Arnaldi de Figera el trobem documentat l'11 de maig del 1.196 quan la concòrdia entre Guillem de Ripollet i l'Abat del monestir de Sant Cugat del Vallés per lo qual el primer defineix les batllies de *Bellovicino* i de Ripo llet, i la meitat de les tasques de "Valle Carcara" i Vallmajor i l'honor de Fonte Amacio, a canvi de diverses propietats, tot per consell de l'Abat de Santa Cecília del monestir de Montserrat.

Un Raimundi de Figuera, el 31 d'octubre de 1.203, signa un document, com a testimoni, en el qual Gerard Soler s'ofereix àl monestir de Sant Cugat com a monjo amb totes les seves possessions i pertinences.

En Bernat Figuer consta com a part en sentència de 29 de març de 1.209 en causa existent entre Galceran de Manresa i l'abat de Sant Cugat del Vallès, sobre certs homes habitants del lloc d'Albinyana.

Uns Figuera tingueren el seu solar primitiu a la parròquia de Sant Pere de la ciutat de Figueres. Sembla ser que hi gaudiren privilegis i reberen mercés dels Comtes de Barcelona i Reis d'Aragó, i posseïren sepultura pròpia a l'Església de Vilabertrán de l'ordre dels agustins, apareixent tres germans Figuera : mossèn Jaume, mossèn Pere i Domingo. El primer dels germans, cap de família, s'estengué per Morella i València, passaren els descendents al lloc de Bordón, en el Mestrat, vora Castellote i a la vila de Benassal, partit de Albocàcer, a la vila d'Olocau i Alcañiz.

Aquesta rama dels Figuera va servir el rei Jaume I a la conquesta de Va lència i Benet Figuera fou premiat quedant establert on havía guanyat el fa vor. També els germans Jordi i Martí Figueres foren heretats a la vila d'Al balat de la Ribera, partit de Checa.

De la descendència de Pere de Figuera no trobem hereus.

Però sí d'una família Figuera que passà a Mallorca poc després de ser conquerida. Va tenir casa a la vila de Sineu, partit judicial d'Inca, i d'a questa en fou Guillem, que jurà obediència a Alfons II d'Aragó, com a repre sentant de Ciutat de Mallorca el 1.285.

En Pere Figuera, el trobem juramentat com a diputat de Sansellas. I un altre Figuera fou jurat de la ciutat i regne de Mallorca el 1.389 i el 1399

Tots, amb més o menys fulles de figuera i algún additament, han representat de vell antuvi l'escut dels Figuera amb la fulla de figuera, adarga parlant.

A 19 de setembre del 1.382 *"ab carta de poder de Andreu Figuera, notari Simón Salcet vené a la ciutat de Barcelona lo terme de les Franqueses del Vallers per 880 lliures"*.

Al "Manual de Novells Ardits" apel.lat Dietari de l'Antic Consell Barce loní, trobem : *"El divendres XI de novembre de 1.390, festa de Sant Martí partiren de la ciutat lonrat en Johan sa Bastida lo dit any conseller de P. de Ciges Misser Matheu Desques en Andreu Figuera scriva del consell per levar carta de possessiço qui deu esser liurada al dit Johan sa Bastida en nom de la ciutat del castell de Vespella"*.

En "El Fogatge de 1.553" hi consta a Sant Martí Sarrocha en Salvador Fi gueres de Fumet.

Per altre banda del terme i domini dels Mataplana hi ha un mas de Figue ra que *"es té pel senyor de Solanllong"*, avui Solallong, de la parròquia de Sant Martí de Puigbè datada ja el 1.370.

El 8 de desembre de 1.346, Guillem Figuera, habitant de Manresa, fa car ta de pagament a Pere Figuera, terme de Castelltallat,de 70 sous per drets llegitimaris.

En el terme de Vilanova de l'Aguda, comarca de La Noguera, romanen restes, amb torre, del castell de Figuera, el qual pertanyia al segle XIV a Berenguer Sacosta (casat amb Blanca de Fluvià)

Al Penedès, i relacionada al "Llibre de Valldossera", hi ha una torre dins el terme de Montagut, que ja existeix a començos del segle XII, anomenada de la Figuera.

Molt posteriorment trobem la nissaga d'en Gaspar de la Figuera que n'era comanador hospitaler d'Ascó, comarca de la Ribera , entre el 1.703 i 1.710, depenent de la castellania d'Amposta, que podría ser el mateix que trobem entre 1.721 i 1.728 com a castellà d'aquesta vila.

També en Vicent de la Figuera consta com castellá de la vila ampostina entre el 1.774 i 1.787.

El folklore prioratí ens recorda en uns versos anònims el nom d'una petita vila encimbellada al cim d'un puig :

" La Figuera està molt alta
Cabacés, molt amagat,
La Bisbal, en una roca,
Margalef, en un forat. "

ANTONI POYO I CREIXENTI
De la SCGHS

TERTULIA AL VOLTANT DELS COGNOMS CATALANS (II)

En l'anterior número de la revista, publicarem la meitat d'una tertúlia que sobre els cognoms catalans, mantingueren autoritats en la matèria com són Enric Moreu-Rey, filòleg i historiador, i secretari de la Societat Onomàstica de Catalunya; Armand de Fluvià, genealogista i heraldista i president de la SCGHS; i Dolors Roigé, doctora en filologia catalana. Plegats, foren moderats pel presentador Josep Mª Espinás, i el col.lòqui s'emití al canal 33, el dia 11 de novembre, a les "20:15" hores.

La meitat que mancava és la següent (reprén el fil a partir d'un troç perdut accidentalment) :

...

MOREU : ... els noms de les cases és una cosa que caldria que en parléssim, perquè fins ara no se n'ha dit res i, és clar... el nom de la casa era més important que el cognom mateix. El nom de la casa persistia encara que la variessin els cognoms...

ESPINÁS : ... Dels propietaris.

MOREU : ... és clar. Ademés, quan una pubilla es casava amb un 'cabaler', doncs, evidentment els fills portaven el nom de la publilla perquè era el nom de la casa...

FLUVIÀ : I el marit adoptava el cognom de la dona...

MOREU : ... de la dona o bé es posava ...

FLUVIÀ : ... l'alias...

MOREU : ... l'alias. Joan Sala ... alias Serralonga...

ESPINÁS : Una pregunta que... sembla que al Sr. Fluvià li escau més com a genealogista que és : es pot parlar dels cognoms catalans aristocràtics o senyorials ?

FLUVIÀ : Bé, una altra forma de formació de cognoms precisament va ser l'adoptada per aquelles famílies nobles dels segles onze o dotze... General ment els nobles, en aquella época, no vivien a la ciutat, sinó que vivia en els seus castells, torres aloeres o quadres, que se'n deia també, etc. Ales hores adoptaven el nom d'aquell castell que posseien o del qual eren castlans, que volia dir que tenien la guarda d'aquell castell, per un noble més important. Per exemple, els Setmenat eren una família de cavallers vassalls dels Montcada, que eren magnats. Els Montcada tenien tota una sèrie de castells. Ells es deian Montcada pel castell que tenien de Montcada, i van adoptar aquest cognom. Però en canvi en el castell de Setmenat, hi tenien un Cavaller que era el que es cuidava d'aquell castell, era el castlà . Doncs els castlans adoptaven com a cognom el del castell del que tenien la castlania, i aqui tens els Sentmenat o com tens els Cardona, els Rocabertí, els Centelles, els Cruïlles, els Pinós, els Cervelló, etc, tots aquests grans llinatges. Van adoptar com a cognom, el nom del principal castell que posseïen o algún dels castells que posseïen.

MOREU : ... I Fluvià vé del...

FLUVIÀ : ... El Fluvià meu no vé del riu, com pensa la gent, sinó que vé d'un torrentet desaparegut, d'un poble desaparegut i d'un castell desaparegut, a la Segarra, al costat de Guisona. Els tres portaven aquest nom.

MOREU : ... Perquè el Fluvià de Palautordera és diferent...
FLUVIÀ : ... Bé, el que passa és que quan va haver en el 1381 a aquest poble de Fluvià una epidèmia, i a més es van arruinar en aquella época... però van fer un matrimoni molt bo amb la pubilla dels 'domus' de Palau , a Sant Esteve de Palautordera, i aleshores van passar a residir allà i aquesta 'domus' es va convertir en el que avui se'n diu "Castell de Fluvià", que de castell no en té res, sinó que és una 'domus', una torre aloera o casa fortificada.
ESPINÁS : O sigui, Fluvià no vé de riu, de 'Fluvius' sino...
FLUVIÀ : ... no, vé també d'un petit riu que ja no existeix, que també es deia Fluvià, que vé de 'Fluvius' que vol dir riu.
ESPINÁS : ... I Roigé, de què vé Roigé ?
MOREU : ... és un prenom...
ROIGÉ : ... Exacte, de Roger. El que passa és que es va anar corrompent en la manera d'escriure'l.
MOREU : ... Però, els més antics són del segle setze...
ROIGÉ : ... Si, exacte, en els que jo trobo, que no vol dir que no n'hi hagi en altres llocs de més antics.
MOREU : ... no, perquè podria ser que haguessin vingut de França...
ESPINÁS : ... Senyor espectador, jo trobo molt bonic això que entre ells di guin : " no, però els més antics són del setze", i ells ho saben ...
MOREU : ... No, però, és que els Roigé podrien venir dels Roger de França...
ROIGÉ : ... Podria ser.
MOREU : ... podria ser.
ESPINÁS : ... "Podria ser !", això també és molt cientific, "podria ser !" Jo trobo que aquesta actitud és...
'Moreu', 'Moreu'. Ja que repasem Fluvià, Roigé... i Moreu, quin origen té ?
MOREU : ... Jo en trobo a finals del segle quinze, a Catalunya. Al segle quinze arriben aquí, com sabem tots, arriben milers de gent d'ultrapirineu En diem francesos. En realitat eren occitans, provençals, d'Alvèrnia, etc, etc. Algún de França més septentrional, però generalment eren de la França del centre, de la França del sud. I arriben per milers, milers, eh ! Trobes la província de Girona, per exemple, - perdoneu la... 'província', però... però és així -... trobem que, per exemple, en moltes parròquies el Vicari o el Rector era francés, en els documents del segle quinze. Bé, aleshores aquests que podian ser els Roigés, per exemple, trobes molts , molts d'aquests occitants que s'assemblen molt, aleshores, s'adopten. De Moreus, jo a Catalunya no n'he trobat, ara, Moreu com a paraula genèrica existeix a Catalunya, en el sentit de "fosc". També existeix a Occitània, o sigui que jo penso que Moreu és un cognom vingut d'un renom com els que es diuen Moreno a Castella...
ESPINÁS : Ja...
MOREU : ... que a Occitània en dieun 'moreus'... i encara n'hi han de Moreus : Moreus a Bearn, a Gascunya... i aleshores arriben aqui . Alguns es fan bandolers, que per això... desitjo que els meus avantpassats, algun, si gui d'aquests bandolers... és clar, tú (Fluvià) pots tenir avantpassats molt nobles, però jo...
FLUVIÀ : ... però també en tinc de molt pagesos, i potser també bandolers.
MOREU : ... jo espero a tenir avantpassats bandolers, molt coneguts, dos dels quals Moreus van ser condemnats a mort, decapitats i esquarterats.
ESPINÁS : ... Això realment... així és molt "moreu", o sigui molt fosc...
MOREU : ... Espinás, l'Espinás, d'on vé l'Espinás ?

ESPINÁS : Jo he sentit a dir que és un nom rossellonés, perquè al Rosselló a l'Arç blanc en diuen espinás...
MOREU : ... Exacte.
ESPINÁS : ... fins hi tot, a Castotge, hi ha la Mare de Déu de l'Espinás...
MOREU : ... Exacte.
ESPINÁS : ... i ha, a més un esbarcer, o un arç blanc... sembla... no sé, però jo no hi entenc en això...
MOREU : ... Si, si, de la mateixa manera que Maragall és un nom de planta és el margalló... sembla...
ROIGé : ... Sembla.
ESPINÁS : Escolti, ara que ha citat Maragall, jo no hem perdo l'ocasió de preguntar, per exemple : Hortalà, és evident d'on vé, d'horta.
MOREU : ... Si, si.
ROIGé : ... d'ofici.
ESPINÁS : Pujol, que...
MOREU : ... Pujol és topònim, vaige, el más de Pujol...
ESPINÁS : ... vol dir un puig petit ? ...
MOREU : ... si, un puig petit, si, si... un turó.
FLUVIÀ : ... Un 'podiolo', que es deia en llatí...
MOREU : ... si, 'podiolo', 'podiolo'...
ESPINÁS : Obiols... deu de ser... més difícil d'identificar...
MOREU : 'Aubiolos'...
FLUVIÀ : ... 'Aubiolos'...
MOREU : ... aquest 'Aubiolos', podria venir d'un 'Auveolu', un 'aubolu', podria ser... però primer hem fa l'afecte que devia venir d'algun lloc on hi havia una canalització, un topònim, en què havia una canal i aleshores era l'albiol...
ROIGé : ... és possible. és difícil això...
ESPINÁS : Si busquessim alguns noms que poden correspondre a alguns dels nostres espectadors, noms corrents, per exemple : Rovira.
MOREU : Si, és el roure, la roureda.
ROIGé : ... roureda si, roïra.
MOREU : Rubira, Rovira... és el mateix, eh ?
ESPINÁS : ... i Ruïra. O sigui, és el que deia abans... ho deia vosté (Roigé)...
ROIGé : Si.
ESPINÁS : ... que hi ha maneres d'escriure...
MOREU : ... i de dir-ho, i tots tenen el mateix origen.
ESPINÁS : Codina. D'on vé això ?
FLUVIÀ : ... De les pedres...
MOREU : ... d'aquelles pedres, com a Sant Feliu de Codina, abans d'arribar al poble, que hi ha les pedres d'aquell terreny... doncs, allò són codines.
ESPINÁS : Els Martorell.
MOREU : Sembla que ha de venir de 'martres', 'màrtir', i aleshores , és clar, per allà devia passar l'antiga Via Augusta i podia ser un lloc on hi havia hagut màrtirs, però, sense afirmar-ho, eh ?
ESPINÁS : El nostre realitzador d'aquest programa es diu Llobet...
MOREU : ... home ! Llobet... per cert, que 'Llop',' Llop' i 'Lupus' , és un dels renoms més antics, d'aquells que es troben en el segle nou...
FLUVIÀ : ... i que passà a ser nom...
MOREU : ... Si, i 'Llupec', 'Llupec', 'Llupecus' es troba en el segle nou és a dir, es pot celebrar el mil.lenari, no ?
FLUVIÀ : ... Si.

MOREU : ... No dieu que celebrem mil.lenaris ? ...

RIALLES GENERALS

... doncs, podem celebrar el mil.lenari dels Llobets i dels Llops.

ESPINÁS : ... Vé de llop.

ROIGÉ : ... és que hi han 'Llops' també com a cognon...

ESPINÁS : ... Per tant, la mateixa arrel 'llobera'... tot això és...

MOREU : ... Si, si, Llobera. Ara que els que es diuen Llobera, no vé de llop, sinó que vé dels pobles, d'un dels pobles...

FLUVIÀ : ... També pot ser que vingui del topònim del Solsonés...

MOREU : ... Del topònim, clar...

ESPINÁS : Espona.

FLUVIÀ : ... de Saderra, l'Espona de Saderra.

MOREU : ... Si, per mi que és un accident geogràfic, la riba alta d'un riu, però tampoc n'estic segur...

ROIGÉ : és molt difícil aventurar-se de vegades, perquè, és clar, hi han coses que poden semblar evidents, no ?

ESPINÁS : ... El gran perill, suposo que és fiar-se de les aparences...

MOREU : ... no, no, el que jo recomanaria encara que l'Espinás no m'ho deixar dir però jo ho diré, és que en cas de dubtes cal consultar el llibre : "Els Llinatges catalans" del Francesc de Borja Moll, que... no hi son tots, evidentment, no hi són tots, però n'hi ha molts de cognoms. També hi ha algun error, però... però val la pena de consultar-lo.

ESPINÁS : ... Escolti, no digui que jo no li deixo dir ... a mi m'agrada molt que signin els llibres, i més, llibres que siguin útils, i més llibres d'una persona tant respectable...

MOREU : ... Com en Francesc de Borja Moll, si.

ESPINÁS : ... Per tant, hem sembla una bona referència dir que hi ha llibres que tractin d'això, hem sembla una bona referència dir : " bé, hi ha uns llibres que tracen d'això...". En aquesta tertúlia el que intentem és suscitar l'interés per aquest tema i que cadascú s'espavili després.

ESPINÁS : Hi ha noms de personatges tant coneguts com Espriu, Carné, Verdaguer, per citar uns poetes del país, que identifica a una persona, a vegades en alguna fotografia, hi arribes a la conclusió que deu de tenir un sentit ...

MOREU : ... Deu tenir un sentit...

FLUVIÀ : ... Jo no el sé.

MOREU : ... Jo tampoc.

ESPINÁS : ... Però inclus... d'acord amb la paraula 'espriu', amb l'adjectiu 'espriu'...

ROIGÉ : ... Pot ser, però no...

FLUVIÀ : ... és que no de tot se sap, eh ? En el fet que vol saber aquí, no vol dir que no se sàpiga. Hi ha cognoms que no se sap l'origen, que és desconegut...

MOREU : ... I és possible que en el "Moll" se trobi, eh ? , perdoneu la insistència...

ESPINÁS : ... I sobre tot, hi ha vàries interpretacions suposo...

ROIGÉ : ... Ah, si, si...

ESPINÁS : ... jo no sé si... un nom, per exemple Fàbregas. Fàbregas se sap ben bé d'on vé ?

MOREU : ... Tant podria venir de fàbrica, 'fàbriga', 'fàbrega', com 'fàbregas'...

ESPINÁS : ... de plantes...

MOREU : ... vegetació, si.

FLUVIÀ : ... Si, després hi han els que diuen : "No, això és d'origen romànic o preromànic, això es d'origen celta, o cèltic".
MOREU : ... Generalment són del setze o del disset.
FLUVIÀ : ... però, repeteixo, no m'hi "fico" perquè no és la meva especialitat.
ESPINÁS : És freqüent -lligo una mica en el que diu vosté- que els cognoms catalans presentin deformacions ortogràfiques. Això les circumstàncies històriques suposo que han ajudat molt. Trobem Ferrers, escrit 'Ferrer' , escrit amb l'accent a la 'e' com 'Ferré', etc. Evidentment és el mateix cognom des del punt de vista d'estudi...
FLUVIÀ : Si, clar.
MOREU : Evidentment.
FLUVIÀ : ... Hi ha gent que es pensa que no té res a veure, i clar, és el mateix, el que passa que és tal i com es pronuncia o tal i com el van escriure. Un 'Sunyer', per exemple, el pots trobar amb 'ñ' o amb 'ny'...
MOREU : ... Això depen de qui va fer el document...
FLUVIÀ : ... Exacte...
MOREU : ... el capellà, el notari o el que sigui...
FLUVIÀ : ... al dinou l'encarregat del Registre Civil...
MOREU : ... al dinou l'encarregat del Registre Civil, si.
ESPINÁS : Vostés són partidaris de corregir aquests errors ?
FLUVIÀ : Depen, jo...
MOREU : ... Jo personalment, no. Perquè, és clar, no és el mateix canviar un nom propi que un nom genèric, un nom comú. És a dir, és necessari que tots els noms comuns tinguin la mateixa grafia. És evident, perquè sinó seria una anarquia total. Ara bé, no fa mal a nignú que un nom propi s'escrigui, diem-ne, "incorrectament". Ho dic entre cometes, perquè si ha de distingir, si serveix a distingir, per tant clarificar, pues millor que clarifiqui...
ESPINÁS : Com a historiadors, és clar, això els interessa molt...
ROIGÉ : Si.
ESPINÁS : ... perquè aixins poden seguir la pista...
ROIGÉ : Oh ! i a més a més, és que això és una mica un camp de batalla : hi ha els criteris no solsament amb els cognoms sinó en els topònims i en molts altres aspectes.
MOREU : ... Bé. Hi ha la posició faixista del Oliveres Salazar que fa ... no sé, uns trenta anys, va decretar que a Portugal... Ell tendia a la uniformització i a la caserna, i va dir que tots els que es diuen ... això ... Ferrer, doncs, s'havia d'escriure com mana la...
ESPINÁS : ... Ja veig que vosté no ne's partidari d'això...
MOREU : ... Home !, no...
ESPINÁS : ... Vosté (Roigé) hi anava a afegir alguna cosa...
ROIGÉ : ... No, que jo hem penso que es perdria una mica la identitat. És a dir, sempre hi ha d'haver algú que digui : "jo a partir d'aquest moment me'n vaig al Registre Civil, faig els papers necessaris i enlloc de dirme, doncs, 'Roigé', corrupte -amb una 'o', una 'g' i una 'e'-, que no té res a veure amb l'original, hem dic segons diuen els cànons : 'Roger'". Què passa ? Aleshores, què he fet ? Trenques en un moment donat, una línia, una genealogia que hem penso que no ho justifica, en aquest cas, l'escriures diferent, en cap cas.
FLUVIÀ : ... En això discrepo una mica.
MOREU : ... Vinguen,
FLUVIÀ : ... perquè la genealogia no la trenques. A lo millor tres generacions amunt trobes el cognom ben escrit... Jo també consulto quantitat de

llibres de baptismes, de defuncions, de matrimonis, etc. Per exemple , el meu segon cognom, Escorsa, hi ha una época al segle disset, que el trobo ja amb 'ç', que és com correctament hauria de ser. Aleshores si jo hem dies Escorsa de primer cognom, possiblement me'l canviaria ...
ESPINÁS : ... per recuperà ...
FLUVIÀ : ... per recuperà el que havia estat. Ara, amb això no crec que es pugui imposar res. Ara, el cas de la 'ñ', que és totalment absurda, perquè no existeix, el cas de la 'ñ', jo, aqui a Catalunya sí que el suprimiria, i posaria una 'ny'.
MOREU : ... En canvi, quan hi han grafies arcaiques que s'han perpetuat durant segles i segles, per exemple : Ausias Marc...
FLUVIÀ : ... Roigé o Roger...
MOREU : ... O Baldiri Rexach, que sempre s'ha escrit amb 'h' final i que ara uns senyors, doctíssims, decideixen que treuen la 'h'. Doncs, escolti, jo no hi trobo cap raó per treura la 'h'...
ROIGÉ : ... Si.
MOREU : ... perquè és nom propi...
FLUVIÀ : ... és que...
MOREU : ... i en les enciclopèdies estrangeres i en els manuals de literatura estrangers i en els bancs de dades estrangers , sempre trobaran el nom escrit amb 'h'...
MOREU : ... i diran : " Mira, aquells folls de 'catalanescs'... que li han tret la 'h'. Per què li han tret la 'h' ? "
FLUVIÀ : ... Si, perquè el que passa és que després ens diuen 'itx', i ni 'Hostalritx', ni...
MOREU : ... Bé...
FLUVIÀ : ... Potser jo crec que en gran part és per això.
MOREU : ... Els ignots, els ignots...
ESPINÁS : Vostés abans de començar, deien : " Quaranta minuts hem de parlar ? i en fa trenta-nou...
MOREU : ... I és llàstima perquè jo hem volia barallar...
FLUVIÀ : ... Si...
MOREU : ... amb l'Armand Fluvià sobre un punt i...
ESPINÁS : ... Ja ho veia venir...
MOREU : ... no hem pogut parlar...
ESPINÁS : No, però la gent ha vist una mica que la saviesa , i perdoni aquesta expresió, el coneixement d'una sèrie de fets, és compatible amb l'apassionament, i això és bó, perquè dóna bons resultats.
Encara jo voldria dir-els-hi la última frasse : els noms venen a través del pare, els primers cognoms de família...
FLUVIÀ : ... No sempre...
MOREU : ... No sempre...
ESPINÁS : ... Si, però com a norma general, absolutament. Vull dir que com a norma general sembla... com es deia el seu pare ? (Roigé) Roigé, Roigé...
MOREU : ... però al segle nou no, eh ?...
ESPINÁS : ... però jo estic parlant d'ara...
MOREU : ... Ah !
FLUVIÀ : ... En el segle nou no hi ha cognoms.
ESPINÁS : ... és clar, jo estic parlant d'ara. Un altre tema a discutir un dia és pe què a de venir sempre el pare i no el cognom de la branca materna ?
FLUVIÀ : ... Perquè estem en una societat patriarcal, evidentment...

MOREU : ... Pues jo en el segle nou, en certes comarques catalanes , en el Pallars, etc, etc, en els documents trobes el nom com a cognom, el nom, el cognom de la mare i...
ROIGé : ... Tot va lligat potser.. perdó (Moreu)... a la transmissió de patrimoni...
MOREU : ... potser si...
ESPINÁS : ... Ah ! surten els diners, surten els diners...
MOREU : ... Oh i clar !
ROIGé : ... Si, si...
ESPINÁS : Bé, la comptabilitat dels diners i dels minuts. Es l'hora d'acabar, però jo els agreeixo moltíssim la seva atenció : Sr. Moreu- Rey, Doctora Roigé, Sr. Armand de Fluvià, gràcies per haver volgut venir a SENYALS. Amics espectadors, gràcies també a vostés. Fins ara.

PROGRAMA DE CONFERÈNCIES A REALITZAR PER LA
SOCIETAT CATALANA DE GENEALOGIA HERÀLDICA I SIGIL.LOGRAFIA

11 de gener de 1990

- *Conferenciant ;* Sr. Esteve Canyameras i Ramoneda
- *Títol;* "Suggerències sobre recerques genealògiques en els nostres pobles"

18 de gener de 1990

- *Conferenciant ;* Sr. Pere F. Puigderrajols i Jarque
- *Títol ;* "L'Heràldica al Monestir de Valdoncella".

25 de gener de 1990

- *Conferenciant ;* Sr. Pere de Manuel i Gonzalez
- *Títol ;* "El disseny heràldic".

1 de febrer de 1990

- *Conferenciant ;* Sr. Pablo de Sàrrega i Samper
- *Títol ;* "Segona part de l'origen dels cognoms".

Lloc : Mestre Nicolau 19, 7è pis
Horari : 19:30 hores.

"Amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona"

DELEGACIÓ A TARRAGONA DE LA
SOCIETAT CATALANA DE GENEALOGIA, HERÀLDICA I SIGIL.LOGRAFIA

Nom i cognoms ..... Professió .....
Domicili ..... Telèfon
Població ..... Comarca .....

Sol.licita d'ésser admès com a soci a la Societat Catalana de Genealogia, Heràldica i Sigil.lografia, a la delegació Tarragona.

..... , a ..... d ..... de 199.
Signatura,

Proposem l'admissió del sol.licitant els socis següents :
Nom i cognoms ..... Signatura :

Nom i cognoms ..... Signatura :

SOCIETAT CATALANA DE GENEALOGIA, HERÀLDICA I SIGIL.LOGRAFIA

Apartat de Correus 2830
C/ Villaroel 91
BARCELONA - 11

Autoritzo a la Societat Catalana de Genealogia, Heràldica i Sigillografia per que efectui el cobrament dels rebuts que es presentin a càrrec meu, amb la quota mensual de * ..... pts., en l'entitat bancària ..... domiciliada a ..... carrer ..... núm. .... Agència ..... amb càrrec al meu compte/llibreta núm. .....

..... , a ..... d ..... de 199.
Signatura,

(300 ptes, mínim) Signat per .....

Banc/Caixa .....
Agència .....
Carrer ..... núm. .....
Població .....

Senyor Director : Prego atengui, fins a nou avís, els rebuts que li seran presentats de la Societat Catalana de Genealogia, Heràldica i Sigil.lografia, amb càrrec al meu compte/llibreta núm. .....
Atentament,
Signatura registrada :

Signat per .....

DIPVTACIÓ
DE TARRAGONA

CONSTRVCCIONS CIVILS